

Koray Özer

koray.ozertbd.org.tr

Merhaba

Eğitimin içine teknoloji girdiğinde aklıma hep mektupla İngilizce öğretim programları gelir. 1970'li yıllarda uygulanan bu yöntemle, mektupla eve kitaplar ve kasetler gönderilir, bunları çalışan öğrenci test çözüp çözümlerini eğitim şirketine mektupla gönderirdi. Onlar da mektupla size sonuçlarınızı bildirir ve yeni ders kitapları ve kasetler gönderirdi. Bu mektuplaşma tüm kitap/kasetler bitinceye kadar sürerdi... Onun dışında radyo dersleri, televizyon programları da (Açık Öğretim gibi) eğitim yolunda kullanılırdı. Hatta pahalı olmasına rağmen telefon da eğitim dünyasının içine girmişti. Zamanlarına göre, plak, teyp ve video kasetleri de unutmamız gerek... Bütün bu eğitim süreçlerinde eğitimin hep beş bileşeni vardı: Eğitilen, eğiten, içerik, donanım ve içerik iletişim yolu... 1990'lı yılların başlarında, bilgisayar ve internet kullanımının toplumun tüm katmanlarında hızlıca yayılması, insanları aynı 20. yüzyıl başında modern fizik buluşları karşısındaymiş gibi şaşkına çevirdi.

Bilgi teknolojilerindeki (BT) bu değişim eğitim konusunda büyük umutların doğmasına yol açtı. BT gelişiminin içinde yer alan programlamanın öncelikle oyun dünyasındaki üç boyutlu tasarımları destekleyecek şekilde gelişmesi, donanımın yakınsaması ve mobil sistemlere kayması da eğitimle ilgili projelerin sayısını artırdı.

Günümüze geldiğimizde, "eğiten" (en az iki kuşak eski olduğu için) yeni sisteme uyum sağlamaya çalışıyor, "içerik" sürekli yeni boyutlarda gelişiyor ve birikiyor, "içerik iletişim yolu" internet her geçen gün hızlanıyor, donanımsa her geçen gün yeni seçenekler sunuyor ve bunca çabanın eğitilmesi için gösterilen "eğitilen" yani öğrenci takımı da bütün bunlara korkuyla bakıyor...

İşin doğrusu, şimdi öğrenci olsaydım, ben de korkardım. Herkes çocukları nasıl bilgiyle donatırız, çocuklardan nasıl yüksek verim alırsınız peşinde. Sanki çocuklar yirmi dört saat çalıştırılacak taksit... Durun yahu, çocukları önce mutlu edelim. Güldürelim, oynatalım, onlara adam muamelesi yapalım, ondan sonra eğitmeğe kalkalım... Zaten o zaman eğitim çok daha kolay olacak...

Çocukları mutlu etmek için bazı önyargılarımızı da yıkmamız gerekiyor. Örneğin öğrenci, eskiden olduğu gibi kafasına bilgi doldurulacak küçük yavrucaklar değil. Çocuk, farklı öğrenme yöntemlerine sahip ve öğrenmeyi kendi sürecinde kabul eden "bizim arı halimiz". Eğitimde teknolojiden kendimizi kaybedersek öğrencileri bilgi depolama köleleri yapmak işten bile değil. Çocuk dünyasında bir artı bir iki etmiyor. Zaten çocuk dünyası bundan değerli! Büyük buluşçuların önemli bir bölümü, bugünkü pek çok başarılı girişimci, başarısını okul sisteminden paçasını kurtarmaya borçlu...

Eski yapı eğitim sistemini doğru kabul edip BT'yi bu sistem üzerinden kullanmaya çalışmak da bir başka önyargımız. Bu durum pek çok sorunu ve anlamsız emek/enerji kaybını getiriyor. Dahası içerik dediğimiz şey de bunların sayısal hale getirilmişleri değil. Fatih projesinin bir eğitim projesiyken öğrenciye tablet dağıtım projesine dönüşmesinin altında da bu yatıyor... Kısaca, eğitimi diğer bileşenlerinden yalıtılarak yalnızca BT temelli tasarlamak bizi istenen sonuca götürmüyor...

Bu sayıda konumuz eğitimde BT kullanımı... Bunun için eğitimcilerle konuştuk, söyleşiler yaptık. Ülke ve dünya olarak neredeyiz, araştırdık... Herşeyin başı eğitimse, bu konuda kılı kırk yarmalıyız, diye düşünüyoruz... Herkese iyi okumalar diliyorum.

Şen Kalın

Koray Özer